Alfa Kentauri. Ensimmäiset ihmiset toisen tähden planeetoilla.

1. Alfa Kentauri

Lentoeversti Pertti Santanen astui parvekkeellaan lentävään alukseensa ja otti suunnan Brysselin keskustassa sijaitsevaan Avaruushallinnon rakennuksen loistavaan kupoliin. Perillä aluksen tietokoneet kommunikoivat rakennuksen kanssa ja alus telakoitui sulavasti kymmenennen kerroksen laituriin. Pertti kiirehti rakennuksessa oven eteen, jossa luki:

Vladimir Kovalov

3. Chief General Secretary

Pertti astui sisään ja ilmoittautui sievälle tyylikkäästi pukeutuneelle sihteerille. Sihteeri ilmoitti hänet ja hän astui pääsihteerin huoneeseen.

Pääsihteeri Vladimir Kovalov nousi tuolistaan valtavan pöytänsä takaa ja riensi tervehtimään Perttiä. Hän meni sitten heti asiaan:

”Eversti, minulla olisi sinulle tehtävä Yhdistyneiltä Kansakunnilta.”

”Sepä kiinnostavaa.”

”Kysymys on matkasta Alfa Kentauriin.”

”Oho!”

”Tosiasia on, että YK on tullut siihen tulokseen, että nyt tämä olisi ihmiskunnalle mahdollista. Meillä on jo niin paljon kokemusta Aurinkokunnan sisäisestä matkustamisesta, että tarvittava tietotaito ja resurssit ovat olemassa tähän 4,2 valovuoden matkaan lähimmälle tähdelle. Minulle on annettu tehtäväksi tämän matkan järjestäminen, ja sinulta pyytäisin asian organisoimista ja saisit siihen kaiken tuen ja valtuudet, jotka YK, avaruushallinto ja koko ihmiskunnan tieteellinen yhteisö suinkin voivat järjestää.”

Pertti siirtyi istumaan sivupöydän ääreen, kaatoi itselleen persikkanektaria jääpalojen kanssa, siemaisi kulauksen ja sanoi sitten mietteliäästi:

”Se on suuri uutinen, mielenkiintoista ja minulle suuri kunnia. Suostumista harkitakseni täytyisi minun kuitenkin tietää, miksi sinä, Vladimir, pyydät juuri minua tähän tehtävään.”

”Me olemme vanhoja ystäviä ja paljon kokeneet yhdessä tutkimusretkillämme, tiedän että sinuun voi luottaa. Sinulla on tarvittava tieto, kokemus ja osaaminen, olet pätevä sekä lentämisen että hallitsemasi tieteen, fysiikan, puolesta. Osaat myös organisoida ja suunnitella tämäntasoisen projektin. En väitä, että olet ainoa mahdollinen, mutta ensimmäinen listassani.”

”Kiitos. Matka kuitenkin kestää kauan, nykyään arvioidaan että siihen menisi n 20 vuotta meidän aluksillamme, joten se vaatii paljon yksityiselämältä. Muilta kysymättä voin siis suostua vain suunnitteluun ja organisointiin, ja siihen suostunkin oikein mielelläni suoralta kädeltä, siihen ei yksinkertaisesti voi olla suostumatta. Onhan asia niin mielenkiintoinen ja suuriarvoinen ihmiskunnan suurella tutkimusretkellä, avaruusmatkailulla. Tulee mieleen suorastaan Neil Armstrongin sanat Kuusta: ”Pieni askel yhdelle ihmiselle, mutta suuri askel ihmiskunnalle!” Ja Bengt Anderssonin sanat Marsissa: ”Suuri askel pienelle avaruuslaivalle, mutta suuri askel myös koko ihmiskunnalle!” Alfa Kentaurissa voimme sanoa vaikkapa: ”Suuri askel pienelle miehistölle, ja suuri askel myös ihmiskunnalle!”

”Hyvä, onnitteluni, tapaamme ensimmäisessä organisoimassasi suunnittelukokouksessa.”

Sen suuremmitta muodollisuuksitta miehet hyvästelivät.

2. Ensimmäinen suunnittelukokous: avaruusalus, miehistö ja navigointi

YK, Avaruushallinto ja pääsihteeri olivat jo pitkälle organisoineet ensimmäisen suunnittelukokouksen, joten Pertillä oli helppo työ viimeistellä järjestelyt ja kutsua kokous koolle avaruushallinnon tiloihin tärkeimmille ihmisille sopivana päivänä.

Tilaisuuden tärkeyttä korostaen kokouksen avasi YK:n musta pääsihteeri Maxwell Young ja läsnä olivat tietysti myös Avaruushallinnon 1. pääsihteeri Dong Sue ja asiasta vastaava 3. pääsihteeri Vladimir Kovalov sekä lukuisasti median edustajia yleisön suuren mielenkiinnon vuoksi.

Lyhyen avauspuheen jälkeen pääsihteeri Young luovutti puheenvuoron Pertille.

Pertti teki yhteenvedon tilanteesta, korosti tehtävän merkitystä ja tärkeyttä ihmiskunnalle, kertoi yleiset suuntaviivat lennosta ja suunnittelukokouksista, esitteli asiantuntijat, vastasi lehdistön kysymyksiin ja sitten johdatti asiantuntijat uuteen kokoustilaan, jossa ei enää muita ollut.

Ensimmäinen soraääni oli ilmennyt jo median kysymyksissä, kun joku epäili, kannattaako minnekään lähteä, vaan odotetaanko muiden tähtien asukkaita

tänne ja sitten lennellään yhdessä heidän kanssaan ja heidän mahdollisesti korkeamman tekniikkansa avulla. Tästä asiantuntijatkin aloittivat, ja osa oli sitä mieltä, että lento on turha, mutta suoritettavissa. Osan ihmisistä väitetään olevan koko ajan yhteydessä muiden tähtien asukkaiden kanssa ja lentelevän jo heidän avullaan tähtien välillä. Mutta näinhän on jumalien ja enkeleidenkin suhteen, nyt ei ollut kysymys uskonnosta eikä joidenkin ihmisten mahdollisista kontakteista, sen enempää kuin joidenkin ihmisten astraalivaelluksista, vaan ihmiskunnan maallisesta toiminnasta ja siltä pohjalta enemmistön mielestä lento oli mielekäs ja tutkimusretkien jatkamista. Muut kulttuurit, jos niitä on, ovat edelleenkin päättäneet Maan ja koko Aurinkokunnan ihmiskunnan saavan olla niistä erillään ja rauhassa. Ainoastaan jos 20 vuoden sisällä keksitään valoa nopeampi matkustaminen, matka tässä vaiheessa osoittautuu turhaksi. Mutta sitähän ei voi tietää etukäteen.

Tiedemiehet ja muut asiantuntijat olivat yksimielisiä siitä, että tällaiselle matkalle tarvittavan miehistön ja tarvikkeiden määrän suunnittelu oli ensimmäinen tehtävä. Sen jälkeen tiedettäisiin, minkälainen alus tarvittaisiin ja sitten voitaisiin miettiä pääasia ja pääongelma, miten aluksella navigointi suoritettaisiin parhaiten. Navigoinnin onnistumisestahan olisi kiinni lennon onnistuminen ja miehistön henki. Toisaalta nämä kaikki asiat liittyvät toisiinsa ja muutos jossakin asiassa muuttaa kaiken kaikessa muussakin. Painovoiman hallitsemisen oppiminen oli se keksintö, joka teki matkan mahdolliseksi. Painovoima voidaan sulkea jostain suunnasta ja antaa vaikuttaa jostain muusta suunnasta, ja näin alus saadaan kulkemaan mihin suuntaan vaan, ja nopeus saadaan kiihdytettyä yli puoleen valon nopeudesta. Samoin aluksen sisällä saadaan maapallon pintaa vastaavat olosuhteet. Makuutiloissa voidaan silti olla painottomassa tilassa.

Joka tapauksessa miehistön laatu ja määrä jäi ainoaksi asiaksi ensimmäisessä kokouksessa.

Tarvittaisiin toisaalta lentomiehistö ja toisaalta tiedemiehet. Huolto, eli tarvikkeet ja kasvihuoneet, kuuluisi molemmille. Pitkän ajan takia miehistölle tulee erityisiä vaatimuksia, heidän pitää tulla 20 vuotta toimeen suhteellisen pienessä tilassa keskenään, ja heidän tulee pystyä olemaan erossa läheisistään ja ystävistään tämän ajan. Samoin heidän täytyy sopeutua muutoksiin, joita Maassa ja Aurinkokunnan siirtokunnissa on sinä aikana tapahtunut kun he ovat olleet poissa. Samoin heidän tuntemansa ihmiset ovat vanhentuneet enemmän kuin he itse.

Nyt erottautui kaksi linjaa. Toisten mielestä miehistön tulisi olla yksinäisiä ihmisiä, joiden välisten suhteiden annetaan kehittyä luonnon järjestyksen mukaan matkan aikana ja he voivat perustaa perheitä ja saada lapsia. Toisten mielestä matkalle tulisi lähettää lapsettomia aviopareja, jotka matkallakaan eivät lisääntyisi. Joka tapauksessa miehistön yhteensopivuutta olisi testattava ennen lähtöä.

Lentomiehistön pätevyysvaatimukset olivat selvät. Heidän pitää osata ohjata nykyaikaista avaruusalusta kaikissa nopeuden vaiheissa ja kaikissa olosuhteissa. Heidän pitää myös osata korjata viat.

Tiedemiesten vaatimukset riippuvat tehtävästä. Tehtävänä on tietysti tutkia Alfa Kentaurin kaksoisjärjestelmän (oikeastaan se on kolmoistähtijärjestelmä, koska

siinä on Alfa Kentauri A ja Alfa Kentauri B sekä Proxima Kentauri, joka on pienempi ja kauempana kahdesta muusta) tähtitieteelliset ja geologiset asiat. Ja ennen kaikkea elämän mahdollinen olemassaolo ja tietoisen ihmiskunnan tai vastaavan, jota Aurinkokunnasta ei löytynyt muualta kuin Maasta ja Marsin, Venuksen ja hajonneen asteroidivyöhykkeen planeetan muinaisuudesta. Alkeellista elämää löytyi Jupiterin, Uranuksen ja Neptunuksen kuista. Myös ruuan viljely matkalla on tiedemiesten tehtävä, samoin kuin perillä luonnonvarojen arviointi.

Näistä seuraa selkeästi, että tarvitaan tähtitieteilijä, fyysikko, kemisti, biologi, psykologi, sosiologi, insinööri, geologi ja ehkä joitakin muita, lääkäri tietysti. Psykologin, lääkärin ja sosiologin tehtävä on myös matkalla pitää yllä miehistön kuntoa, mielialaa ja yhteensopivuutta. Varsinaisia sotilashenkilöitä ei oteta matkan rauhanomaisen luonteen korostamiseksi mahdollisille kohdattaville tietoisille olennoille, mutta kuitenkin vahvat puolustus- ja puolustukselliset hyökkäysaseet tulee varmuuden vuoksi olla, ja useilla miehistössä sotilaskoulutus.

Kaikkien pitää samalla olla taitavia teknikkoja, huoltomiehiä ja mekaanikkoja. Kovat vaatimukset.

Päädyttiin lapsettomiin pariskuntiin, onnellisessa avioliitossa oleviin, jotka eivät voi tai halua saada lapsia eivätkä ole adoptoineet. Yhdeksän tieteen edustajat ja kolme lentäjää. Jos jokainen hallitsee kaksi tiedettä tai lentämisen, kolme pariskuntaa. Kuusi ihmistä, joiden yhteensopivuus on tutkittava ja rakennettava.

Nyt oli tiedossa miehistön määrä. Matkan pituus on neljä valovuotta. Vuosi kiihdytystä, 7 vuotta matkustusta vähän yli puolella valon nopeudella, johon nykyään pystytään vuodessa kiihdyttämään, vuosi jarrutusta. Perillä vuosi tai pari, paluumatka kuten menomatka, yhteensä n 20 vuotta.

6 henkilöä, 20 vuotta, tämä antoi nyt selvät puitteet aluksen suunnitteluun, josta seuraava kokous päättäisi, samalla kun Pertti rupeaisi värväämään miehistöä.

3. Kiihdytys

Mutta me sivuutamme nämä vaiheet ja siirrymme kapteeni Samuel Wiesenthalin kanssa katselemaan loittonevaa Aurinkoamme avaruusalus *Alfa 1*:n takaikkunasta. Hänen tieteensä oli tähtitiede, ja hän oli innoissaan saadessaan kaikkiin tähtiin uuden tarkastelukulman loitotessamme Aurinkokunnasta. Hänen vaimonsa nimi oli Rebecca, joka oli sekä kemisti että biologi.

Aurinko näkyi vielä suurempana kuin tähdet, mutta se oli menettänyt jo paljon koostaan ja kirkkaudestaan. Maapalloa ei enää näkynyt ja Jupiterkin vain

pienenä pisteenä. Asteroidivyöhyke, Pluto ym. pikkuplaneetat ja Kuiperin vyöhyke oli jo ohitettu kevyesti, koska aluksen suunta ei ollut Aurinkokunnan tasossa, lennettiin ulos Aurinkokunnasta n 30 asteen kulmassa suunnatessa muutaman vauhdinottoliikkeen jälkeen kaarevalla radalla kohti maapallolla eteläisellä tähtitaivaalla tuikkivaa Alfa Kentauria.

Ympärillä alkoi olla pimeää Auringosta erotessa, niin kuin yöllä maassakin, mutta tähtitaivas oli paljon kirkkaampi ja suunnattoman kaunis. Tähtien paikat toistensa suhteen olivat vielä miltei samat kuin maasta katsoen.

Mutta miehistölle taivaan tuijottaminen oli myös aika yksitoikkoista, se oli päivästä toiseen niin samanlainen, ja tätä jatkuisi kuukausikaupalla ja vuosikaupalla. Siksi harrastukset suuntautuivat sisäänpäin, opiskeluun, voimisteluun, keskusteluun, lukemiseen, filmien katseluun, peleihin, kontakteihin Maahan, niin kauan kuin se oli mahdollista jne.

Keskustelu tähtien välisestä avaruudesta

Pertti oli nimitetty 1. perämieheksi. Samuelin tiiraillessa taivaalle heille virisi keskustelu. Samuel ihmetteli: ”Mitähän kaikkea täällä tähtien välisessä avaruudessa mahtaa olla? Pelkkää tyhjää vai planeettojakin?”

”Niin, harvemmin täältä mitään tulee Aurinkokuntaan. Olemme ohittaneet jo kaukaisimpien pyrstötähtienkin alueen.”

”Toiset väittävät, että täällä on planeettoja ja pimeitä tähtiä – mikä kyllä on mahdotonta – mikä osittain selittäisi universumin ja galaksien pimeän aineen.”

”Pimeä aine ei tarvitse mitään selitystä, koko ongelma johtuu painovoimateoriasta, kun teoriaa rukataan, kovin paljon pimeää ainetta ei tarvita.”

”Asia on edelleen kiistanalainen.”

”Oli miten oli, meillä on oivallinen tilaisuus tutkailla, mitä kaikkea täällä lilluu. Oletko havainnut mitään?”

Samuel kääntyi vieressään olevien laitteittensa ohjainten puoleen ja totesi: ”Meillähän on täällä pieni observatorio ja tutkat ja suojat jo navigoinnin ja matkan turvallisuudenkin vuoksi. Jos jokin möhkäle tulee eteen, me havaitsemme sen jo kaukaa ja kierrämme automaattisesti, ja suojat pitävät huolta pienemmistä kappaleista.”

”No, minkälaisia on näkynyt?”

”Tässä on tietysti monta asiaa. Mittaamme taustasäteilyä, avaruuspölyä, suojien heivaamia kiinteitä kappaleita ja tutkailemme mahdollisia isompia. Vain mahdollisilla planeetoilla on suurempaa mielenkiintoa, muut tiedot analysoidaan tieteellisesti vähitellen ja ne vaikuttavat vahvistavasti tai hylkäävästi vallitseviin teorioihin. Vielä ei tiellemme ole osunut planeettojen kokoisia palloja. Mutta katso

tuota vasemmalla näkyvää tutkahavaintoa. Eikö se voisi olla tähtien välinen planeetta?”

”Se näyttää pyöreältä ja isolta. Mutta voiko se olla mahdollista, eikö tähtien vetovoima sieppaisi ne jonkin tähden kiertolaisiksi?”

”Meille se on nyt empiirinen kysymys. Jos näkyy, niin näkyy. Nehän voivat olla jollakin vakiintuneella radalla tähtien välissäkin, karanneet jostakin aurinkokunnasta jossakin katastrofissa, tai kiertävät jotakin tähteä todella kaukana.”

Rebecca ja Kirsti, Pertin vaimo, saapuivat katseluhuoneeseen. Kirsti oli psykologi ja sosiologi. Molemmat olivat kauniita, 40-ikäisiä, korkeatasoisia ja hyvin pukeutuneita naisia. Kirstillä oli pitkä, suora vaalea tukka, Rebecalla tumma ja kihara. He kertoivat kasvihuoneen kuulumisia ja kysyivät mitä havaintolaitteissa näkyy. Kirsti sanoi: ”Ajatelkaa, olemme 60-vuotiaita kun tulemme takaisin. Onneksi lapsemme olivat jo aikuisia ja omassa elämässä kun lähdimme.”

Pertin ja Kirstin tapauksessa oli tehty poikkeus, kun kerran lapset olivat suostuneet. Rebekka jatkoi aiheesta: ”Mutta he vanhenevat enemmän siellä, 40-vuotias on 65-vuotias, me taas olemme vain 60-vuotiaita suunnilleen, niin kuin on laskettu. Te olette onnellisia kun teillä edes on lapsia, me emme voi edes adoptoida. Mutta kertokaa mitä nyt näkyy.”

Samuel kumartui laitteittensa puoleen: ”Tässä Pertin kanssa mietimme, mikä tuo tutkassa näkyvä kookas kappale on.”

Pertti jatkoi: ”Sehän täytyy nyt tutkia.”

Rebecca ryhtyi toimintaan: ”Käynnistän tutkaskannerit ja suuntaan optiset- ja radioteleskoopit.”

Samuel analysoi näkymää: ”Se on tosiaan ensimmäinen ulkoplaneetaksi sopiva havainto tähän mennessä.”

Kirsti jatkoi: ”Ainakaan siellä ei ole asukkaita.”

Pertti oli samaa mieltä: ”Melko varmasti ei ole.”

Samuel tutki laitteita tarkasti muutaman minuutin ja ilmoitti sitten: ”Neptunuksen suuruusluokan kiviplaneetta, rata suunnilleen Auringon ja Siriuksen väliin tähtäävä, en tiedä kiertääkö kumpaakaan. Taitaa olla yksinäinen vaeltaja kiinteytymättömällä tai hyvin monimutkaisella radalla.”

Pertti selasi joitakin papereita ja jatkoi analyysiä: ”Nyt on todistettu, että ulkoplaneettoja on. Tästä on ilmoitettava maahan heti, ennen kuin etäisyydet tekevät kommunikoinnin hankalaksi tai mahdottomaksi. Kutsutaan 2. perämies, viestiupseerimme.”

Viestiupseeri saapui havaintohuoneeseen. Hän oli kolmekymppinen ruskeaverikkö, tiukkaan avaruuspukuun pukeutunut hymyilevä nainen. Hän oli myös aluksen lääkäri ja näin tietysti lääketieteen edustaja aluksen tiedemiesyhteisössä biologin ja psykologin kanssa. Isabella Bonita – mikä nimi hänelle oivallisesti sopi. Hänen miehensä on Hung Tsao, aluksen insinööri ja

geologi. Isabella tietysti halusi tietää, mistä on kysymys, ja hänelle kerrottiin, ja tutkittuaan laitteiden antamat tulokset hän sanoi: ”Hung haluaa ehdottomasti tutkia tuota ulkoplaneettaa, sen geologiaa, kutsutaan hänet tänne ihastelemaan ja siirrytään me komentosillalle.”

Näin tehtiin. 2. perämies avasi yhteyden Maahan ja tiedot lähetettiin. Vastauksessa kiitettiin kovasti ja samalla ilmoitettiin, että tästä lähtien olette omillanne, viestit tulevat kyllä vielä, mutta kovasti myöhässä, he eivät ehdi vaikuttaa päätöksiin. Näin oli valitettavasti tilanne, vaikka Maassa oli parhaimmat ja suurimmat lähettimet ja vastaanottimet valjastettu aluksen ja Avaruushallinnon komentokeskuksen käyttöön.

4. Matkalla

Seitsemän pitkää vuotta matkasi Alfa 1 tähtienvälisessä avaruudessa. Tärkein tehtävä oli ikävystymisen välttäminen. Kaikki keskittyivät puolisoonsa, työhönsä, harrastuksiin, opintoihin, kirjoittamiseen omaisille, eli päiväkirjojen ja mietelmien tekemiseen, kasvien viljelyyn, jänisten kasvattamiseen, liikuntaan, saunomiseen ja ennen kaikkea keskusteluihin tähtitieteestä, avaruusmatkailusta, filosofiasta, uskonnosta, ihmissuhteista ja kaikesta mahdollisesta. Vain ihmissuhteiden kehitys ja muutamat vaaratilanteet toivat todellista tunnehelpotusta ja tapahtumarikkautta yksitoikkoisuuteen. Muutaman kerran jouduttiin välttelemään ulkoplaneettoja ja laskemaan reitti uudestaan kun oli jouduttu äkkiä manuaaliseen ohjaukseen. Aina kuitenkin laitteet hälyttivät ajoissa niin että tilanteista selvittiin. Viikko- ja vuorokausirytmistä pidettiin kiinni, jotta elämä rytmittyisi ja arkipäivä, työ ja lepo erottautuisivat toisistaan.

Keskustelu Linnunradasta

Pääkeskusteluaiheeksi muodostui tietenkin Linnunrata. Hehän olivat nyt ensimmäiset ihmiset, joiden koti oli Linnunrata eikä Maa ja Aurinkokunta. Yhtenä ”iltana” kokoonnuttiin varta vasten pukeutuneina ja lasillisen ääreen, ja alustajana oli tietysti Samuel, pukeutuneena Mars-tyyliseen punaiseen tummaan pukuun, jossa hän oli edukseen urheilullisen vartalonsa, tumman tukkansa ja älykkään olemuksensa kanssa. Hän kertoi mitä tiedetään galaksien synnystä ja kehityksestä ja minkälainen Linnunrata on muihin galakseihin verrattuna, ja jatkoi:

”Linnunrata on n. 100.000 valovuotta pitkä, ja n 2 miljoonan valovuoden päässä on lähin spiraaligalaksi, Andromedan galaksi. Andromeda on toisella puolella

kuin mihin olemme menossa, se näkyy Maassa pohjoisella taivaalla, kun taas Kentauri on eteläisellä taivaalla. Täällä eteläisellä puolella ovat myös vielä Andromedaakin lähempänä olevat pienemmät epäsäännölliset galaksit. Niin kuin näette, kaikki nämä näkyvät täällä paljon kirkkaampina kuin Maasta katsoen, samoin Linnunradan vyö, jonka näemme joka puolella kaarena Linnunradan tasossa ympärillämme, kun näemme sekä pohjoisen että eteläisen taivaan. Ja nämä kaikkihan te tiedätte, mutta kuinka vanha Linnunrata on muihin galakseihin verrattuna?”

Pertti, joka on 180-senttinen Pohjolan jässikkä, oli pukeutunut saamelaispukuun, hän kommentoi: ”Tiedämme, tiedämme, ja paljon muutakin, olemmehan avaruuslentäjiä kaikki. Galaksien kehityksestä on edelleenkin erilaisia käsityksiä, samoin pimeästä aineesta ja siitä, mitä kaikkea Linnunradan keskustassa on. Näistä asioista on kiistelty jo vuosikymmeniä, mutta täyttä selvyyttä ei ole vieläkään. Tällä matkalla meillä on tilaisuus tarkentaa kuvaa Linnunradasta ja sen tähdistä.”

Kirsti oli pukeutunut Hula-hula-vaatteisiin, kylmäähän täällä avaruusaluksen sisällä ei tarvinnut pelätä. Hän jatkoi aiheesta: ”Viimeksihän Pertti sanoit jossakin, että pimeää ainetta ei kovin paljoa ole, se ongelma johtui painovoimateorian virheistä, epätäydellisyydestä, joka nyt on ratkaistu teoriaa rukkaamalla.”

Pertti vastasi: ”Niin, mutta asia on edelleen monella tavoin kiistanalainen ja kehiteltävänä.”

Rebecalla oli flamenco-asu ja hän kysyi: ”Mihin teoriaan sitten meidän navigointimme perustuu? Jos teoria on pielessä, voimme joutua jorpakkoon.”

Samuel, jolle navigointi tietysti kapteenina kuuluu, vastasi: ”Meidän ei tarvitse välittää teorioiden mahdollisista virheistä. Suunnistamme tämänhetkisen teorian, joka on suhteellisuusteorian edelleenkehitelmä, mukaan, muttei ole mitään väliä, jos se vie vikaan, koska saamme suuntimat tähdistä aivan tarkasti. Nämäkin korjaukset tutkitaan ja niistä saadaan viitteitä, miten painovoimateoriaa tulisi rukata.”

Hung oli pukeutunut kiinalaiseen kansanpukuun ja totesi: ”Mutta asiaan, miten Linnunrata on syntynyt ja kehittyy? Onko se vanha vai nuori?”

Isabella, joka yllätys yllätys, olikin pukeutunut meksikolaiseen kansallisuuspukuun eikä espanjalaiseen, tokaisi: ”Kyllä minäkin jotain tiedän, arvon avaruustutkijat; Linnunradassa ja galakseissa yleensäkin, on ensin ollut kaasu- ja vetysumua jostakin syystä, ilmeisesti jonkin räjähdyksen jälkeen, ja ne ovat sitten tiivistyneet tähdiksi vähitellen. Sumuja on edelleenkin siellä sun täällä, jostakin syystä, yleensä supernovaräjähdyksen takia. Galaksi on ensin säännötön tai ainakin säännötön kaasumassa, sitten se muuttuu vähitellen spiraalimaiseksi ja lopulta elliptiseksi tai pallomaiseksi. Nämä elliptiset galaksit ovat sitten ikuisia tai sitten niitä odottaa jokin uusi räjähdys niiden suistuttua mustiksi aukoiksi ja näiden kasauduttua jossakin hyvin kaukaisessa tulevaisuudessa, jolloin ne räjähtävät taas joskus. Linnunrata on siis keski-ikäinen.”

Samuel innostui kehumaan: ”Hyvin tiedetty. Linnunrata on ensin ollut sumua, sitten epäsäännöllinen tähtijoukko ja sumua, sitten spiraaligalaksi ja sumua, ja lopuksi tulee olemaan ellipsigalaksi ehkä ilman sumua. Tulevaisuudesta emme tiedä, ehkä ne sitten ovat ikuisia, niin valmiilta ja kauniilta ne näyttävät. Siitä tulee mieleen, mikä sitten on uskonnollinen taivas? Onko se juuri valmis aurinkokunta, valmis galaksi? Mehän voisimme vielä keskustella erilaisista tähdistä Linnunradassa, mutta sehän on kaikille tuttua tietoa, ja sitä joudumme joka tapauksessa miettimään saapuessamme Alfa Kentauriin.”

Kirsti oli tarjoilemassa kaikille boolia ja sanoi tähän: ”Meillähän ei ole aluksessa pappia, mutta kai joku jotain tietää uskontojen käsityksistä.”

Hung valisti asiasta: ”Kyllähän meistä useimmat uskovat, ja siinä mielessä ovat pappeja siinä kuin papitkin. Minulla sattuu olemaan sen verran tietoa, tai ainakin paras mitä itse olen kuullut, on sellainen käsitys, että tähtien aurinkokunnista osa on kadotuksen paikkoja, joissa eletään erossa Jumalasta, osa on koetuspaikkoja henkiemme kehitykselle, niin kuin meidän Maamme ja Aurinkokuntamme - ja kaikki kulttuurit, joita meidän on tässä tilassamme edes mahdollista kohdata - osa on Jumalan taivaita, paratiiseja. Osa aurinkokunnista on ilman elämää, niin kuin meidän kuumme ja useimmat planeettamme. Meidän Maamme on tulossa vaiheeseen, jolloin tuhatvuotinen valtakunta alkaa, ja se on jo jonkinlainen paratiisi sitten. Saattaapa käydä niinkin hassusti, että se on sellainen, kun tulemme takaisin.”

Isabella vähän hermostui: ”Älä nyt vaan hurahda taas johonkin! Tämä matkan yksitoikkoisuus altistaa sinut kaikelle lukemallesi hölynpölylle.”

Pertti puolusti Hungia: ”Ei, kyllä tuossa on järkeä. Itse olen aina ajatellut, että elliptiset galaksit ovat Jumalan taivaita. Jeesushan sanoi, että taivaassa on monta asuinsijaa, ja hän menee meille niitä valmistamaan. Maailmoja on monta, Maapallomme on vain yksi niistä, ja meille maan asukkaille on jossakin valmistettu taivas. Jollakin valmiilla tähdellä se lienee, ellei henkimaailma ole sitten aivan erilainen kuin tämä aineellinen galaksiavaruus. Linnunradassakin, varsinkin keskustassa, näkyy hyvin valmiin näköisiä tähtiä.”

Tämä hämmästytti Samuelia: ”Mikä on valmiin näköinen?”

Pertti joutui selittämään hieman häpeillen tässä skeptisessä tiedeyhteisössä: ”No joo, se oli yleistys uskonnollisesta tiedosta eikä tähtitieteestä, tuolla pitäisi nimittäin olla myös kirkastettuja planeettoja, joiden pinta on kuin lasimeri; kyllähän valmiita ovat vain nuo elliptiset galaksit, sen näkee silmälläkin. Katsokaapa vaikka tuota galaksia tuolla ylhäällä vasemmalla.”

Kaukoputki suunnattiin, ja vaikka kaikki olivat samanlaista ennenkin nähneet, niin tässä uudessa valossa galaksi näytti aika hienolta. ”Ihastuttavaa!”, ”Kaunista!”, huudahdeltiin.

Sitten keskustelu lähti rönsyilemään milloin mihinkin aiheeseen, taiteesta politiikkaan, myöhemmin tanssittiin Elviksen ja muiden uudempienkin kuninkaallisten muusikkojen tahtiin ja lopuksi kaikki poistuivat makuutiloihin iloisessa hiprakassa. Paitsi tietysti päivystäjä, joka ei myöskään ollut hiprakassa. Jokainen päivysti neljä tuntia 20 tunnin välein.

5. Jarrutusvaihe

Uuvuttava yksitoikkoisuus monen vuoden kuluttua vaihtui hetkeksi toimeliaisuuteen, kun aloitettiin jarrutusvaihe. Nyt Alfa Kentauri A ja B näkyivät kirkkaina, kun taas Aurinko oli varsin himmeä. Oli aika ruveta mietiskelemään Alfa Kentaurin tähtijärjestelmän ominaisuuksia. Totta kai sitä oli tehty jo kahdeksan vuotta, mutta pian saataisiin sellaisia havaintoja, joita koskaan aikaisemmin ei oltu nähty.

Alfa Kentauri on siis lähin tähti Auringolle. Sen etäisyys Maapallosta on n 4,36 valovuotta. Nyt se oli alle puolen valovuoden päässä ja siitä alkoi tulla havaintoja. Se on kaksoistähti, siinä on Alfa Kentauri A ja Alfa Kentauri B. Proxima Kentauri on vielä järjestelmässä kolmantena, ja se on kaikkein lähimpänä Maata. Mahdolliset planeetatkin alkavat pian näkyä.

Keskustelu avaruusmatkailun mahdollisuuksista

Jarrutuksen teknisten ongelmien takia keskustelunaiheeksi muodostui kuitenkin ensin avaruusmatkailun mahdollisuudet, entinen, nykyinen ja tuleva tekniikka. Pertti aloitti: ”Ennen oltiin varmoja, ettei voida mitenkään matkustaa avaruudessa tällaisella vauhdilla kuin nyt menemme, koska kiihdyttäminen jo sinänsä veisi kymmeniä vuosia, jos maan painovoimaa käytettäisiin kiihdytyksen g-voiman määränä.”

Samuel jatkoi: ”Niin, ja kappaleisiin törmääminen tällä vauhdilla väistämättä räjäyttäisi aluksen.”

Isabella kertoi kaikkien tietämän ratkaisun: ”Mutta silloin ei ajateltu niin kuin pitäisi, että mietitään ensin, millä edellytyksillä ongelmat ylitettäisiin. Piti siis löytää keino g-voimien säätelylle ja kappaleihin törmäämisen ongelmaan. Jatkakaa!”

Kirsti siirtyi istumaan ikkunan ääreen ja jatkoi: ”Se keino oli painovoiman hallinta. Kun painovoimaa voidaan säädellä, kiihtyvyydelle saadaan vastavoima milloin vaan, matkustamiseen tai aluksen sisälle. Tämä keksintö on mahdollistanut suuren vauhdin ja suuren kiihdyttämisen, ja navigoinnin, suuntien valinnan.”

Hung otti voileivän tarjoilupöydältä ja selvitti: ”Ja kappaleisiin törmäämisen ongelman hoiti *suojien* keksiminen. Aluksen ympärillä on kenttä sellaisista

säteistä ja aalloista, joita ei ennen tunnettu ja josta pienet kappaleet kimpoavat, oli vauhti mikä tahansa ja ne vain särkyvät, alus ei vahingoitu eikä kenttä ole sellainen, että se voisi vahingoittua.”

Rebecca siirtyi Kirstin viereen ja jatkoi: ”Isoihin kappaleisiin törmäämisen estämistä pidettiin mahdottomana, kun ne pitäisi nähdä niin aikaisin, että se on kovalla vauhdilla mahdotonta. Tämän on havaintovälineiden kehitys kuitenkin tehnyt mahdolliseksi, tutkiksi niitä lyhyesti sanotaan. Ne skannaavat koko reitin riittävän pitkälle.”

Samuel sytytti sikarin ja teki yhteenvedon ja vaihtoi aihetta: ”Niin että se kertauksena uskon puutteesta, tämä oli kaikille tuttua asiaa. Entä sitten tulevaisuus? Millä edellytyksillä voidaan liikkua valoa nopeammin?

Myös Pertti siirtyi ikkunan ääreen ja jakoi teeskennellyn vaatimattoman näköisenä tietojaan: ”Emme tosiaankaan vielä tiedä, onko se edes mahdollista. Hauska on huomata, että jos se on mahdotonta, siitä seuraa, että Jumalaa ei ole, koska miten hän sitten hallitsisi koko universumia, jos hän ei joka puolella pääsisi käymään halutessaan? On selvää että aine ei voi liikkua valoa nopeammin, se hajoaa. Ihmisen pitää muuttua jollakin tavoin toisenlaiseksi, tai matkustaa vain astraaliruumiissaan, jotta se olisi mahdollista, tai sitten pitäisi olla jokin kotelo, joka on toisenlaista ainetta ja kestää valoa nopeampia nopeuksia.”

Myöskään Isabella ei voinut eläytyä aiheeseen siirtymättä ikkunan ääreen katsomaan avaruuteen: ”Siinäpä ne olivat edellytykset! Pertti, olet nero!”

Papereitaan lukeva Hung yritti palauttaa keskustelun tieteelliselle tasolle ja sanoi skeptisesti: ”Mutta mitä se muuttuminen olisi ja minkälainen kotelo? Tulemme aivan kartoittamattomalle alueelle.”

Kirsti siirtyi kaatamaan itselleen juotavaa ja puolusti tietysti Perttiä: ”Totta. Mutta periaatteessa kuitenkin tämä avaa mahdollisuuden, kun asiaa on perinteisesti pidetty mahdottomana.”

Keskustelu lähti taas rönsyilemään, eikä asiassa päästy sen pidemmälle, juututtiin teknisiin yksityiskohtiinkin.

Matka jatkui ja vuosi oli pitkä, mutta sitä lievitti se, että koko ajan havainnot Alfa Kentaurista tarkentuivat.

6. Perillä

Ensimmäisenä nähtiin läheltä tietysti *Proxima Kentauri.* Vauhti oli hidastunut ja tästä kestäisi vielä kauan Alfa Kentauri A:han. Proxima Kentauri loisti punaisena ja mahtavana, koska se ohitettiin suhteellisen läheltä. Se on kääpiötähti, mutta suurempi kuin Jupiter joka tapauksessa.

Pertti ja Samuel olivat havaintohuoneessa. Pertti kysyi: ”Näkyykö planeettoja?”

Samuel oli kumartuneena havaintovälineiden näyttöjen ja mittareiden puoleen, istahti sitten yhden tutkan ääreen, ja rupesi latelemaan: ”Ei yhtään isoa kaasuplaneettaa, kaikki kiviplaneettoja. Elämänkehän alueella on kaksi planeettaa, kiviplaneettoja, ovat niin pieniä, että tuskin niissä on elämää. Mineraaleja on, mutta niitähän on Aurinkokunnassakin. Laitetaan Hung skannaamaan ja raportoimaan, jatkamme Alfa Kentauriin, niin kuin on tarkoituskin. Otetaan niin paljon kuvia ja analyyseja kuin kykenemme, ja lähetetään ”pakettipostissa” komentokeskukseen.”

Elämänkehä on se alue tähden ympärillä, jossa lämpö- ym. ominaisuudet ovat suosiolliset, mahdolliset, hiileen ja veteen perustuvan elämän esiintymiselle. Pakettiposti oli radiolähetys, joka saapuu viiveellä Maapallolle, mutta saapuu kuitenkin kaukaakin oikein suunnattuna. Kaikki muutkin kävivät ahkerasti ihailemassa Proxima Kentauria ja sen aurinkokuntaa.

Matka jatkui vielä kuukausikaupalla, koska nyt vauhti oli hitaampi, ennen kuin tultiin Alfa Kentauri A:n aurinkokuntaan. Lähestyttäessä se oli jo pitkälle tutkittu. Maasta ei planeettoja aluksi ollut voitu nähdä, koska Alfa Kentauri A:n aurinkokunnan kiekko on Maahan nähden vinossa asennossa, jolloin eksoplaneettoja ei voi havaita, kun niiden rata ei mene tähden editse. Alfa Kentauri on kuitenkin niin lähellä, että sen suurin planeetta oli jo nykyään Maasta havaittavissa parhaimmilla avaruusteleskoopeilla. Muusta planeettakunnasta ei aikaisemmin ollut tietoa. Nyt planeetat oli niin tarkkaan tutkittu kuin aluksen kaukoputkilla pystytään. Tiedot oli analysoitu, pakattu ja lähetetty komentokeskukseen.

Matkaajia kiinnosti ennen kaikkea planeetan elämänkelpoiset planeetat. Yksi lupaava löytyi, ja sinne päätettiin laskeutua pinta-aluksilla emäaluksen jäädessä kiertoradalle. Samuel komensi kaikki valmiusasemiin: ”Siirrytään kiertoradalle 3000 kilometriin. Vauhti?”

Pertti käsitteli ohjaimia ja raportoi: ”Asetettu sopivaksi kiertoradalla pysymiseen. Onko radioliikennettä?”

Isabel oli kuunnellut ja raportoi: ”Ei ole millään aaltopituudella. Ei ole kehittynyttä sivilisaatiota näin ollen ilmeisesti. Koordinaatit?”

Hungilla oli edessään planeetan pallokartta hologrammina ja hän ilmoitti: ”Kolme mannerta, suurin on kapean kannaksen yhdistämä, planeetan maantieteellisesti looginen keskikohta - ei siis matemaattinen keskus - on suurimman mantereen kannaksella hieman suuremman puoliskon puolella. Siihen laitan pituuspiirin. Miksi meillä se on edelleen Greenwitschissä, kun se kuuluisi olla Palestiinassa, Jerusalemissa, jos tällä tavalla avaruudesta katsoo?”

”Pituuspiirin laitan navoilta navoille. Leveyspiirit lähtevät päiväntasaajalta. Siinä se on. Koordinaatit paikallaan. Laitetaan aluksemme sellaiseen vauhtiin kiertoradalle, että se pysyy tuon ”maantieteellisen” keskipisteen yläpuolella. Miltä näyttää elämä ja mahdolliset kulttuurit?”

Rebecalla oli edessään analyysilaitteet ja hän kertoi innostuneena: ”Vettä on ja ilmakehä. Ilmakehä on riittävästi samanlainen kuin maassa, emme tarvitse

happilaitteita. Minusta nuo alueet jokisuistoissa näyttävät viljellyiltä pelloilta. Ihmiskunta tai vastaava siis on. Tästä tulee erinomaisen jännittävää! Laskeudummeko julkisesti niin kuin Hung tuntui ehdottavan vai menemmekö ensin jollekin syrjäiselle paikalle.”

Samuel kehotti varovaisuuteen: ”Me tarvitsemme tarkempaa tietoa olosuhteista, joten laskeudumme ensin muutamalle paikkakunnalle syrjäisille paikoille ja sopeutamme itsemme ja tutustumme tilanteeseen. Kapteeni ja sosiologi jäävät emoalukseen ja saavat kiertää paikkakuntia ja ilmasta käsin tutkia, minkälaisia kaupunkeja ja asumuksia näkyy. Siitä voimme jo päätellä, minkälaisten ihmisten tai vastaavien kanssa olemme tekemisissä.”

Suurin osa näistä suunnitelmista ja keskusteluista oli tietysti käyty jo tuhat kertaa yhdeksän vuoden matkalla, mutta kaikki halusivat korostaa hetken tärkeyttä pienellä teatraalisuudella, ja nyt heillä vasta oli edessään todellinen näkymä, todelliset tiedot.

7. Laskeutuminen

Neljä lentäjää asettui kahteen pieneen alukseen ja he lähtivät tutkimaan planeettaa. Toinen otti kohteekseen suurimman mantereen metsäisen seudun, ja toinen lähti eräälle harvaanasutulle saarelle.

Tukialuksella: Kirsti ja Samuel

1. lautanen: Rebecca, Hung
2. lautanen: Pertti, Isabella

Kirsti ja Samuel katselivat kun lentävät lautaset irtaantuivat emoaluksesta ja lähtivät kohteisiinsa. ”Kuuluuko, kuuntelen” Samuel kysyi kummaltakin. ”Kuuluu ykkönen” vastasi Hung. ”Kuuluu kakkonen” vastasi Pertti.

Emoalus otti muutaman kierroksen 200 kilometrin korkeudessa ja Kirsti ja Samuel kartoittivat maisemat ja ennen kaikkea asutuskeskukset. Korkeakulttuurit näkyivät asettuneen suurten jokien suistoille aivan kuin maapallollakin 4000–3000 eKr., ilmeisesti tämä oli kulttuurin taso. Alfa Kentauri A:n ”maantieteellisessä” (ei siis matemaattisesti, vaan loogisesti) keskustassa suuremman ja pienemmän mantereen välissä, hieman suuremman mantereen puolella, oli suhteellisen suuri kaupunki, ei kuitenkaan kaikkein suurin, niitä oli joka mantereella suurten jokien suistoissa.

Vuoristoja oli siellä täällä, järviä paljon, autiomaita, saaria, suurin osa pinnasta merta. Kaikki kuten maapallollakin, kaikki kuitenkin tietysti eri muotoisia mantereita, meriä, saaria ja järviä. Metsästäjä- keräilijäkansojen leirejä näkyi

siellä täällä, asumattomia alueita oli paljon, villieläimiä näkyi paljon, meressä näkyi valaan tapaisia.

”Aivan ihanaa!” huokaisi Kirsti. ”Tämä on kuin Lottovoitto, että löysimme tällaisen planeetan.”

”Näin on, voimme verrata asioita Maan tilanteisiin, ja siten ymmärrämme paremmin itseämmekin” totesi Samuel yhtä innostuneena. ”Meidän täytyy valita joku noista korkeakulttuureista ja mennä sinne, oppimaan kieli ja tutustumaan heidän asioihinsa. Nyt odotamme, mitä muut ovat saaneet selville.

Tutkimusalus 1. Rebecca ja Hung miehistönään laskeutui suurimman mantereen keskiosiin metsäiselle seudulle lähelle erästä kylää. Ensin tutkittiin kaikki ympäristön olosuhteet, ilman laatu, lämpötila, virus- ja bakteeritilanne, maaperän ja kasvillisuuden laatu.

Sitten tuli se suuri hetki. Rebecca sai kunnian. Hän astui aluksesta ja lausui juhlallisesti:

”Pieni askel pienelle tytölle, mutta suuri askel Aurinkokunnan ihmiskunnalle!”

Hung kuvasi tilanteen ja Rebeccan esittely ja filmi lähetettiin tukialukselle, josta se lähtee Maahan. ”Olimmeko varmasti ennen Perttiä?” Rebecca huolestui. Hung rauhoitteli: ”He ovat vielä matkalla 4. mantereen tropiikkiin”.

Suojapuvut päällä lentäjät astuivat raikkaaseen ulkoilmaan ja ihastelivat kasvillisuutta, lintuja ja muutamia pakenevia erikoisen näköisiä eläimiä. Alus piilotettiin mahdollisimman hyvin ja tutkimusretkeilijät lähtivät kävelemään kylää kohti.

”Meillä on paljon tutkimista näistä hedelmistä ja kasveista. Meidän täytyy tutkia ja sopeutua tähän basillikantaan”, Rebecca totesi. ”Alustavan tutkimuksen mukaan meidän on vain altistuttava ja saatava näin rokotus vähitellen kaikkiin mahdollisiin basillikantoihin ja tauteihin. Ihmisiä kohdattuamme sama juttu, ja meidän täytyy varoa tartuttamasta mitään tauteja heille”.

Hung katseli kauempana näkyvää vuoristoa ja sanoi: ”Näin on. Basillit eivät näytä vaarallisilta mikroskooppitutkimusten ja tietokoneiden tietokantojen mukaan, niihin on vaan totuttava. Mutta katso miten ihmeellisiä puita, pensaita ja kasveja!”

”Niissä minulla olisi tutkimista vaikka loppuelämäkseni”, oli Rebeccan kommentti. Kuusen, männyn ja koivun tapaisia puita oli näkyvissä, samoin monenlaisia kasveja, marjoja ja hedelmiäkin. Heillä oli tunnistimet marjojen, hedelmien, vihannesten, pähkinöiden, sienten ja juureksien syömäkelpoisuuden tutkimiseksi ja osaa marjoista ja hedelmistä pystyi syömään, niinpä he maistelivat innokkaasti. Maut olivat joissakin herkullisia, kuitenkin tuntemattomia, erilaisia makuja kuin Maassa.

Rebecca jatkoi: ”Meidän täytyisi nimetä ja luokitella nämä kaikki, mutta taitaa olla parempi kun otamme nimet sitten paikallisilta kun olemme oppineet kielen”.

Tähän Hung: ”Täällähän on tietysti satoja kieliä, mikä niistä sitten kannattaa opetella?” Rebecca: ”Se on sen ajan murhe, miten me ylipäätänsä lähestymme noita kyläläisiä?”. Hung: ”Emme mitenkään, tarkkailemme vain aluksi, palaamme tukialukselle ja neuvottelemme yhdessä. Varmaankin kannattaa valita jokin korkeakulttuuri ja sinne ilmoittautua jollakin tavalla. Aikaahan meillä on kaksi vuotta.”

”Miten sinulla muuten menee Samuelin kanssa?”

”Tämä liikkumisen vapaus varmaan panee sinut kysymään noin henkilökohtaisia asioita. Me olemme tosiaan täällä nyt kahdestaan ja tämä ilmavuus ja vapaus tuntuu aivan ihmeelliseltä, hienolta, valloittavalta noiden seitsemän vuoden ahtauden jälkeen. Vaikka mukavaahan meillä oli sielläkin loppujen lopuksi.

Niin, meillä menee tosiaan oikein hyvin. Rakastamme toisiamme ja kaikki on reilassa. Näin näkyy olevan kaikilla, eikö sinullakin?”

”Kyllä niin on, Isabella on täydellinen.”

”Mutta sitä olen joskus miettinyt, että kun taas seitsemän vuotta matkustamme takaisinpäin, olisiko parinvaihtokin paikallaan. Olisiko se moraalisesti väärin vai luonnollista tällaisella matkalla?” mietti Rebecca rohkeasti, ei kovin keimailevasti kuitenkaan.

Hung otti asian vakavasti, rypisti otsaansa, puri heinänkortta ja mietiskeli: ”Kyllähän selvästi voidaan huomata, että jotkut tykkäävät toisistaan enemmän kuin toisista.”

”Kuka sitten tykkää kenestäkin puolisonsa lisäksi? Kaksi valintaahan vain on jokaisella. Ja voisimmehan kaikki olla kaikkien kanssa, tulisikohan siitä ongelmia?” meni Rebecca vieläkin pidemmälle.

”Kemiaa löytyy, väreilyä on, mutta jätetään tällä kertaa, emmehän ole puutteessa kuitenkaan, ja mennään tuolle rinteelle tarkkailemaan kylän elämää.”

Rinteellä he istahtivat Alfa A:n paisteeseen ja söivät eväitä. Edessä alhaalla näkyi savimajoja ja asukkaat hyörivät askareissaan. Taloja oli noin kaksikymmentä, kylää ympäröi paaluaita ja kotieläimiä juoksenteli talojen välissä ja laitumilla. Ihmiset näyttivät hieman pidemmiltä kuin maapallolla, he olivat valkoihoisia ja ruskettuneita. Painovoimahan täällä on myös hieman suurempi kuin maapallolla, muttei häiritsevästi. Planeetta – nimetty nyt Alfa 1:ksi sekin – on vähän suurempi kuin Maa. Alfa A, tämän aurinkokunnan aurinko, joka myös on hieman Aurinkoa suurempi, näkyi myös hieman suurempana kuin Aurinko Maassa.

Ihmisillä oli nahkaiset vaatteet, keihäät ja jouset. Tukka oli pitkä ja miehillä parta.

”Emme me kyllä tästä tule hullua hurskaammiksi jollemme mene juttelemaan” arveli Hung.

”Mutta sitä emme tee, meillä on nyt tarpeeksi tietoa, ja tietokoneen tutkaimet ja skannerit ovat tallentaneet kaiken tarvittavan tiedon. Lähdetään vaan takaisin neuvottelemaan, vaikka mieli palaisi mennä tuonne tutustumaan tarkemmin.”

”Houkutus on suuri, mutta he luulisivat meitä jumaliksi, ja meidän on suunniteltava kaikkien kanssa yhdessä miten lähestymme. Palataan tukialukselle.”

Samoihin aikoihin Pertti ja Isabella lähestyivät 4. mantereen trooppisia seutuja ja aloittivat laskeutumisen.

”Mennään tuolle aukealla tuon metsän reunaan, siinä on jokin kylä lähellä, mutta he eivät näe meitä” ehdotti Isabella.

”Se on sopiva paikka, laskeudutaan”.

Lentäjät toimivat kuten 1. aluksellakin. Pertti harmitteli: ”Saamarin Rebecca ehti ensin. Katsotaan se filmi ja Samuelin kommentit.”

Pertti ja Isabella katsoivat Rebeccan lähettämän filmin ja miettivät, miltähän tuntui Maassa ihmisistä kun he näkevät sen televisiosta. Se oli nähtävissä myös hologrammina, sen voi heijastaa olohuoneeseensa realistiseksi näyttämöksi. Ihmiset saavat katsoa Alfa A:ta ja B:tä ja Proxima Kentauria Alfa 1:n pinnalta, sekä Alfa A:n parhaimman planeetan kolmea kuuta, vihreää ja vuoristoista maisemaa Rebeccan takana ja kuunnella hänen sanansa.

Lentäjät muistelivat isoisiensä kertomaa, kun Neil Armstrong lausui kuolemattomat sanansa ja koko ihmiskunta katsoi tapahtumaa televisiosta 1960-luvulla. Samoin muisteltiin Bengt Anderssonin laskeutumista Marssiin.

Kyyneleet siinä varmasti monella tulee Maassa silmiin. Niin melkein heilläkin, vaikka olivat samassa tilanteessa kuin Rebecca.

Saari oli lähellä 4. mannerta, ja valmistelujen jälkeen lentäjät lähtivät tarkastelemaan ympäristöä. Koralliriuttoihin kuohuivat kilometrin päässä valtameren aallot, laguuni oli suojainen, vesi ei ollut niin suolaista kuin Maan valtamerissä. Palmupuun tapaiset puut notkuivat tullessa rannalla ja niissä näkyi hedelmiä tai pähkinöitä. Hiekkarantoja oli siellä sun täällä, samoin pensaikkoisia rantoja. Saaren keskellä oli vuoristoa. Maisema ja olosuhteet olivat paratiisimaisia, niin kuin maapallonkin trooppisilla saarilla.

”Mennään sen kylän lähelle, jonka näimme aluksestamme” ehdotti Pertti. Näin tehtiin ja löydettiin sopiva kukkula, josta saattoi huomaamatta tarkastella kyläläisten elämää.

”Alkuasukkaiden näköisiä ovat” totesi Isabella. ”Täällä ei ole mitään korkeakulttuuria, kanootin ovat keksineet täälläkin ja jouset, keihäät, veitset ja lingot. Jonkinlainen temppeli tai kokoushuone tuolla on ja papin ja poppamiehen näköisiä riikinkukkomaisesti ja viittoihin pukeutuneita, ovat tosiaankin pappeja ilmeisesti.”

”Olisipa mielenkiintoista kuulla heidän mytologiastaan, uskonnostaan, rituaaleistaan ja uskomuksistaan. Mutta emme nyt opiskele vielä kieltä, emmekä

lähesty heitä. Onko sinulla kaikki tiedot tallennettuna tietokoneisiin ja filmeille, onko kieltä nauhoitettu?”

”Kaikki on tallella, voimme lähteä. Käydään vielä nauhoittamassa niiden korkeakulttuurien kieliä”.

8. Neuvottelu tukialuksella

Molemmat ryhmät palasivat tukialukselle ja siellä levättiin, tutkittiin hankittua tietoa, lähetettiin se komentokeskukseen, ja pidettiin sitten neuvottelu.

”Menemmekö tuonne paikalliseen ”Jerusalemiin” vai paikalliseen ”Babyloniin” vai paikalliseen ”Egyptiin”?” asetti Samuel ensimmäisen tehtävän vaihtoehdot.

Pertti käveli innostuneena edestakaisin ja sanoi miettineensä asiaa: ”Alfa 1:n Babylonissa olisi suurin korkeakulttuuri, mutta planeetan Jerusalem saattaisi olla kiinnostavin, jos täälläkin siinä kohtaan on suurimpien uskontojen pyhät paikat, niin kuin saattaa olla. Kummankin kielet olemme jo saaneet tietokoneisiimme pääkaupungissa puhuttavalla murteella. Muuten täällä puhutaan melkein kaikkialla samaa kieltä, kielet ovat murteita samasta peruskielestä, ja äänneasu muistuttaa paljon Maassa puhuttavia polynesialaisten, afrikkalaisten, aboriginaalien ja suomalais-ugrilaisten, myös Suomen kieltä. Se osoittaa, että asutus on levinnyt kaikkialle yhdestä ja samasta paikasta, jossa ihminen on ensin kehittynyt tai luotu. Se on sitten arkaainen, alkuperäinen kielen ääntämismuoto, niin kuin on arveltu Maassakin. Täällä ei ole kielten sekoitusta tapahtunut, eivätkä ihmiset vielä matki kuninkaiden lespausta tai ärrä-vikaa eivätkä hienoston hienostelevaa puhetapaa eivätkä metropolien muotislangia.”

Tämä puheenvuoro hersytti makeat naurut ja ihmettelyt, mutta muiden mielestä paikallinen Egypti ja Babylon olisivat kiinnostavampia, koska niissä oli yhteiskuntarakenne, sotalaitos ja viljely kehittyneintä. Varmasti kaikkien tämän planeetan kansojen, ainakin suurimman osan, uskonnot, historia ja mytologia ovat näillä kulttuureilla tiedossa.

Samuel istui rauhallisesti nojatuolissa ja teki päätöksen: ”Tutkimme kaikki tiedot A:n Egyptistä 2. mantereen suuren joen suistossa, ja kaikki opettelevat nyt sen kieltä ja murretta tietokoneiden avulla ja nopealla oppimismenetelmällä muutaman päivän, sitten lähdemme. Haluaako kukaan jäädä kiertoradalle?”

Kukaan ei halunnut.

”Sitten laitamme aluksen automaattiohjaukseen ja lähdemme kolmella aluksella. Jatkamme samoilla miehistöillä.”

9. Alfa 1:n Egypti

Valmisteluja tehtiin sitten innolla muutama päivä. Päätettiin laskeutua Alfa 1. Egyptin suuren joen suistolle ja miettiä siellä, miten paikallisia asukkaita voisi lähestyä. Kielenkääntörobotti otettiin varmuuden vuoksi mukaan, vaikka kaikki osasivat nyt paikallista kieltä. Kuitenkin oli monia murteita ja eri yhteiskuntaluokkien erilaisia puheenparsia. Oli mahdotonta tietää etukäteen, miten asukkaita parhaiten voisi lähestyä. Päätettiin puhua tavallisten ihmisten kanssa päämääränä päästä puheisiin hallitusmiesten kanssa. Keskustelujen jälkeen varmaankin selviäisi, mikä olisi paras tapa. Selvähän on, että ihmiset ensin pelästyisivät, ihmettelisivät, hämmästyisivät jne. Päätettiin ensin hankkia paikallisen yläluokan asut ja sitten ottaa yhteyttä paikallisiin viranomaisiin pääkaupungissa.

Lentäjät päättivät, että parasta on sanoa, että he ovat kaukaisesta maasta ja haluaisivat tavata hallitusmiehiä neuvotellakseen kaupasta ja suhteiden solmimisesta. Paikaksi valittiin suhteellisen kaukana oleva alue, ja ensiksi he päättivät kysyä, millä nimellä täällä aluetta kutsuttiin ja onko sieltä käynyt lähettiläitä. Vasta hallitusmiehille he aikoivat sitten paljastaa asioiden todellisen laadun ja pyytää pääsyä valtion päämiehen luokse.

Miten tämä toimii, ei ollut etukäteen tiedossa. Suunnitelmaa on muutettava tapahtumien mukaan.

Niinpä he laskeutuivat taas asumattomalle seudulle ja piilottivat aluksensa.

Paikka oli skannattu niin ettei kolmen kilometrin säteellä ollut ihmisiä, ja alukset oli häivytetty maisemaan kuitenkin niin, että he pystyivät löytämään alusten ovat.

Samuel otti komennon: ”Nyt on viimeinen tilaisuus tarkistaa varusteet. Olemme harjoitellet tätä pitkällä matkalla aluksellamme, mutta nyt on viimeinen hetki hakea aluksesta lisävarusteita. Onko kaikki akut ladattu?”

Miehistöt tutkivat varusteensa ja kaikki ilmoittivat, että virtaa oli.

”Teillä on reput, kypärät, vyöt ja varustukset myös hihoissa. Tarkastetaan reput ensin. Siellä pitäisi olla muonavarat, yöpymisvarusteet, vara-ammukset ja kunkin tieteelliset tutkimusvälineet. Tarkistakaa onko kaikki, ja kertokaa omat tutkimusvälineenne.”

Pertti aloitti: ”Minulla on fyysikkona erilaisten aineiden analysointimittarit. Ne ovat kunnossa, samoin muut varusteet. Paikannuksesta pidän huolta myös.”

Rebekka jatkoi: ”Minulla on analyysivälineet soluihin, DNA:han ja nesteisiin. Kaikki kunnossa.”

Kirsti kolisteli tavaroitaan ja raportoi: ”Tietokoneessa on kaikki yhteiskuntamallit ja organisaatiomallit verrattavina, samoin persoonallisuus- ja kykypiirteet. Kone

on päivitetty ja kaikki tavarat ovat kunnossa.”

Isabellan vuoro: ”Viestiyhteydet kunnossa, lääkelaukussa kaikki tarpeellinen.”

Hung heilutti näytevasaraansa: ”Näytelaatikot ja pussit kunnossa.”

Samuel ilmoitti olevansa tyytyväinen ja jatkoi varusteiden tarkastelua:

”Meillä on kaikilla kominkertainen varustus: radiopuhelimet, sädepistoolit, ammukset lippaissa, valot ja muutama kranaatti, sekä kypärässä, vyössä, että hihoissa. Vaikka olemme näin aseistautuneet, muistakaa, että olemme rauhanomaisella tutkimusretkellä eli aseita saa käyttää vain itsepuolustukseen. Tarkastetaan kypärät.”

Samuel tarkasti myös omat tavaransa ja raportit tulivat täsmällisesti: ”Toimii”, ”Toimii”, ”Toimii, ”Toimii”, ”Toimii”. Sama tehtiin vöille ja hihoissa oleville varusteille.

Tavarat lastattiin reppuihin, kasseihin ja kärryihin. Marssittiin kolmen kilometrin päähän läheiselle kylätielle. Tästä alkoi jännittävä tutustumisseikkailu. Reput, kypärät, vyöt ja kielirobotti lastattiin kärryihin ja päälle puettiin paikallisen ylimystön vaatteet. Hihoissa olevat varusteet eivät näin olleet näkyvissä.

Ensimmäisenä vastaan tuli vanhempi mies hevosennäköisen eläimen vetämissä kärryissä, joissa hänellä oli vihanneksia. Samuel puhutteli miestä maan tapojen mukaisesti:

”Jumalan rauhaa! Miten täällä sujuu? Onko terveyttä riittänyt?”

Mies hymyili kunnioittavasti heidän vaatteitaan katsoen:

”Korkea-arvoinen herra, kiitos kysymästä. Valtakunnassa kaikki hyvin ja terveyteni on erinomainen. Miten teillä, miten on matka mennyt?” Hän ei heti kysynyt, mistä matkalaiset tulevat vaan aloitti tavanomaisilla kohteliaisuuksilla.

”Hyvinhän se, laivamme on tuolla kauempana joen varrella ja nyt kuljemme kävellen kaupunkiin tutustuaksemme kaikkeen. Olemme hyvin kaukaa ja tämä maa on meille vieras. Siksi haluaisimmekin kysyä, miten voisimme parhaiten ottaa yhteyttä teidän viranomaisiinne ja ulkoministeriöönne, vai miksi te sitä täällä nimitätte. Ehkä ihmettelette, miksi emme näitä tiedä, emmekä ole muilta vielä kysyneet, mutta olemme katselleet ympärillemme ja nyt vasta ensimmäistä kertaa kysymme asiaa.” Mies todellakin ihmetteli kovasti ja raapi päätään, sanoi sitten:

”Kummallinen murre teillä tosiaan on. Kuinka sitten ylipäätänsä osaatte kieltämme?”

”Meillä on kotimaassamme jonkin verran täältä tulleita siirtolaisia ja opettelimme jonkin verran kieltänne, joka ei ole kovinkaan erilainen kuin omamme. Mistä löytäisimme täältä viranomaisia?”

”Paras kai, kun menette kunnantalolle, seuraatte tätä tietä ja kaupungin torilla menette isoon rakennukseen.”

Mies jatkoi matkaansa ihmetellen kuinka he olivat kaukaa ja heillä oli kuitenkin samanlainen kieli.

”Mitä sanotte miehestä” kysäisi Samuel.

”Talonpoika, elimistö samantapainen kuin maan ihmisillä, DNA hieman erilainen, kärryt samanlaiset kuin Egyptissä 2000 vuotta eKr. Asuu kilometrin päässä kylässä, jossa asuu köyhiä ja keskituloisia talonpoikia. Menossa naapurikaupungin torille. Kaksi vaimoa, joihin hyvät välit, jakaa aikansa tasapuolisesti kummankin kanssa, useita lapsia, myös tyttäriä” ladeltiin eri suista.

”Jaa-ha Sherlockit, perustelut?”

”Hevoset eivät olleet vielä hikiset, hänellä oli hienompi paketti vietävänä jonnekin, vaatteet olivat puhtaat eikä hän ollut puutteessa eikä hermostunut perheestään. Lasti oli lastattu huolellisesti, siististi koreissa ja pusseissa, kukkiakin oli. Yksin hän ei olisi vaivautunut moiseen. Loput tutkista, skannereista ja tietokoneista”.

Matkalaiset kävelivät maantietä muutaman kilometrin ihaillen kauniita maisemia, kukkuloita, jokia ja metsiä. Kaikki oli varsin periaatteessa samantapaista kuin kotiplaneetalla, paitsi että kaikki eläimet, puut, pensaat ja kasvit olivat hieman erilaisia, vastaavia lajeja kuitenkin kaikki kuin Välimeren seudulla maapallollakin. Kaupunki oli pieni, ehkä 1000 asukkaan keskus, talot olivat korkeintaan kolmekerroksisia, savesta, tiilestä, puusta ja oljista. Torilla oli kaupustelijoita monenlaisine eksoottisine tavaroineen, joissa sinänsä olisi jo riittänyt ihmettelemistä. Matkalaiset suuntasivat kuitenkin kunnantalolle ja pyysivät audienssia joltakin vastuulliselta virkamieheltä. Heidät johdatettiin portaita toiseen kerrokseen ja avaraan huoneeseen, jossa heidät vastaanotti viittaan pukeutunut pitkätukkainen älykkään näköinen virkamies.

”Tervetuloa Duhariin, korkea-arvoiset vieraamme. Miten tämä osaksemme tullut kunnia on ymmärrettävissä? Olen hieman ymmälläni mistä maasta te oikein tulette ja miksi ilmoittaudutte täällä. Eikö teillä ole lähettilästä pääkaupungissamme Biharissa?” Virkailija siirtyi virvokepöydän ääreen ja kaatoi jotakin mehua laseihin ja jatkoi vastausta odottamatta:

”Mutta kertokaa ensin, miten matka on sujunut ja onko teillä jotakin tarpeita, joissa voisimme olla avuksi? Kerkiämme kyllä keskustelemaan kaikessa rauhassa näistä asiakysymyksistä.” Hän viittasi laseihin ja esittäytyi: ”Minun nimeni on *Din Goro*, ja olen pormestarin sihteeri. Kuinka voin teitä tituleerata?”

Samuel esitteli kaikki omilla nimillään.

”Varsin kummalliset nimet teillä tosiaan on, että kaukaa taidatte tulla, vaikka puheenne on ymmärrettävää.”

Samuel siemaisi lasistaan mehua, joka maistui ananakselta ja ryhtyi kertomaan: ”Kiitos kysymästä, matkamme meni erinomaisesti ja kansanne on ollut

ystävällistä meitä kohtaan ja viimeksi meidät neuvottiin tänne.” Keskusteltiin säästä, joesta ja maantien varren maisemista, mikä small talk oli matkalaisille vaikeata, kun eivät paljon mitään tienneet maasta ja kansasta eivätkä viitsineet ruveta valehtelemaan olemattomasta kansakunnastaan, mutta lopulta oli selvästikin pakollisten kohteliaisuuskiemuroiden jälkeen mahdollista siirtyä asiaan.

”Meidän asiamme on senlaatuinen, että mieluummin kertoisimme kaikki jollekin ulkoministeriönne virkamiehelle Biharissa. Vakuutamme, että tulemme rauhanomaisin tarkoituksin, ja toivoisimme teidän tyytyvän tähän, että olemme lähettiläitä kaukaisesta maasta ja haluamme luoda suhteet maahanne. Ette tietääksemme tiedä paljoakaan kansoista tämän suuren joen ylävirralta, vai kuinka?”

”Se on totta, tuntemuksemme rajoittuu muutamaan sataan kilometriin ylävirran suuntaan, sillä tämäkin kaupunki on jo aivan rajaseutua. Olisin tietysti kovin utelias kuulemaan maastanne ja kansastanne, mutta näen kyllä ja ymmärrän, että asianne vaatii yhteydenottoa korkeampien virkamiesten kanssa pääkaupungissa. Esittelen asian pormestarille ja lähetämme teidät Bihariin pienen saattueen ja kirjelmän kanssa. Pormestari varmaankin haluaa teidän sitten kertovan meille kaikki kun olette ilmoittautuneet ulkoministeriössä. Sen verran uteliaita toki olemme, saatuamme tämän odottamattoman kunnian, ja haluamme suorittaa osamme moitteettomasti, että hallitsijamme olisi tyytyväinen. Saanko kuitenkin kysyä maanne nimeä?”

”Se on Tellus” tokaisi Isabella.

Sihteeri Goro tuijotti hämmästyneenä Isabellaa.

”Saavatko teillä naisetkin puhua virallisissa kokouksissa?”

Pertti otti puheenvuoron: ”Kunnianarvoisa sihteeri, maissamme saattaa olla erilaisia tapoja, meidän naisemme, varsinkin nämä viralliset lähettiläät, ovat samassa arvossa kuin miehetkin, viran ja sotilasarvon taso ratkaisee enemmän kuin sukupuoli.”

”Siitä ei kyllä hyvää seuraa” sanoi sihteeri katsoen vielä epäluuloisesti Hungin aasialaista olemusta, vaikka kaupungissa kyllä näkyi valkoihoisten lisäksi monenlaisia tummia ja keltaihoisia ihmisiä. ”Lähdetään, niin näytän teille majoituksenne”.

Kaupungin majoituksessa

Matkalaiset siirtyivät Goron johdolla parin korttelin päähän majataloon. Ihmiset katselivat heitä uteliaina, mutta ystävällisinä. Talo oli kaksikerroksinen ja jonkinlainen kyltti roikkui ulkopuolella. Sisällä Goro ilmoitti heidät ja he saivat huoneet. Paikka olisi voinut olla mistä tahansa Välimerenmaista maapallollakin. Seinät olivat jonkinlaista savea ja huonekalut puuta. Paikka oli siisti, muttei

ylellinen. Ikkunat olivat vain aukkoja, mutta hyönteisiä ei ollut. Lämpötila oli mukava, vuoteet olivat pehmeitä, joten keskustelujen jälkeen illalla kaikki menivät vain nukkumaan. Vaikka kaikki oli mielenkiintoista, kuitenkin olisi tärkeää vasta mitä huomenna tapahtuisi heidän ilmoittautuessaan ulkoministeriössä.

Ennen nukkumaanmenoa keskusteltiin Gorosta ja kylästä. Samuel taas kysyi mitä huomioita oli tehty.

”Rauha on vallinnut vuosikymmeniä. Katovuosia ei ole ollut. Yhteiskuntarakenne on rajoittamaton yksinvalta ja luokkajako on selvä. Arkkitehtuuri osoittaa, että teknologia on samantasoista kuin välimeren maissa n 2000 v eKr. Gorolla on yksi vaimo, ja hän on tossun alla, lapsia on vain muutama. Virkamiehenä hän on tunnollinen ja pikkutarkka. Rasisti hän ei ole, vaan hänen asenteensa heijastavat yhteiskunnan asenteita, hän on myös uskonnollinen, niin kuin koko yhteiskunta, joka on hyvin pappisvaltainen. Hän on ystävällinen, mutta sisäisesti hyvin epäluuloinen ja halukas saamaan hyötyä tapaamisesta” latelivat tiedemiehet.

”Jaa-a, perusteluja, please jälleen.”

”Elintaso ja kiireettömyys viittaavat pitkälliseen rauhan aikaan, samoin neuroosien esiintyminen ihmissuhteissa, ei olla keskittyneitä mihinkään yhteiseen asiaan tai sen jälkihoitoon. Tutkimme torilla ihmisten olemusta. Katovuosia ei ollut, koska tavaroita oli ylen määrin, eikä mitään hamstrausta näkynyt, ja kaikesta päättäen tämä tilanne oli vallinnut jo kauan, mistä myös kysyimme. Taloja vertasimme tietokoneiden muistissa oleviin.

Gorolla oli verenpainetta ja ostoslista pöydällä. Perheen kuva oli myös pöydällä. Toinen sandaali oli huolimattomasti solmittu. Hänen alaisensa kunnioittivat häntä ja tottelivat ripeästi. Torilla oli samanlaisia asenteita naisiin ja muihin rotuihin. Työhuoneessakin oli alttari esi-isille ja muutamalle jumalalle, niin että aivan varmasti myös kotona. Torilla myytiin monenlaisia rukousnauhoja, jumalankuvia ym vastaavia tavaroita aivan yhtä tärkeinä asioina kuin ruokatavaroitakin. Ystävällisyys oli diplomaattista eikä tullut sydämestä, mikä näkyi eleistä. Hän haluaa ehdottomasti tietää myöhemmin keitä oikein olemme, ja hyötyä tilanteesta, koska lähtee mukaamme, sen sijaan että laittaisi jonkun toisen saattajaksi.” teki Pertti yhteenvedon huomioista, haukotteli ja vetäytyi nukkumaan niin kuin muutkin.

Pääkaupungissa

Aamulla lähdettiin pääkaupunkia kohti hevosvetoisissa kärryissä. Heillä oli katos ja istuimet ja turvasaattueena kymmenkunta sotilasta. Goro oli mukana. Sotilailla oli keihäät, miekat ja jousipyssyt, rautakypärät ja nahkahaarniskat: rintahaarniskat ja säärisuojukset. Hevosilla oli satulat, mutta kannuksia ei ollut. Aivan kuin vanhassa Egyptissä maapallollakin. Tie noudatteli valtaisan joen

rantaa, asumuksia ja peltoja oli pitkälle, kauempana näkyi vuoria ja ilmeisesti autiomaata.

Matka kesti useita päiviä, ja joka paikassa heidät otettiin kunnioitettavasti ja ystävällisesti vastaan vieraan maan lähettiläinä. He merkitsivät reitin tarkkaan pienten tietokoneittensa karttoihin, että osaisivat takaisin aluksille.

Perillä vastaanotto oli juhlallinen. Heidät vietiin kulkueena jonkinlaiseen palatsiin, ja ilmeisesti jonkinlainen visiiri ensin kuuli, kuulusteli heitä ennen audienssia kuninkaan kanssa.

Visiiri kertoi nimekseen Mango ja arvokseen kuninkaan ensimmäinen neuvonantaja, dengi, heidän kielellään. Hän kehotti heitä istumaan suuren pöydän ääreen ja aloitti keskustelun: ”Arvoisat vieraat. Te olette jostakin vieraasta maasta joen yläjuoksulla, ja haluatte siis solmia diplomaattiset suhteet maahamme, näinkö on?”

Samuel tietysti ryhtyi puhemieheksi: ”Arvoisa dengi, nyt kun olemme päässeet hallitusmiestenne puheille, haluaisimme kertoa tarkkaan mistä on kysymys. Siksi haluaisin kysyä ensin, kuinka paljon tiedätte tähdistä ja planeetoista tuolla taivaalla, onko teillä tähtitieteilijöitä!”

”Kysymyksenne hämmästyttää meitä, mutta tottahan me tähdet tunnemme ja niiden kulun, mutta sitä emme tiedä, mitä niissä on, kaikenlaisia taruja niistä on, mutta minun mielestäni ne ovat satuja.”

”Voisimmeko sitten saada paikalle teidän asiantuntijoitanne?”

”Totta kai, kaikki toivomuksenne täytetään, ja siitä muistankin kehottaa teitä maistelemaan näitä ruokia ja virvokkeita, joita pöydässä on, arvoisat kunnioitetut vieraamme”

Visiiri läpytti käsiään ja lakeija riensi paikalle, ja sai ohjeet.

Odoteltaessa visiiri kertoi hallitusjärjestelmästä tässä maassa, jota sanottiin Hispikseksi. Heillä on kuningas, jonka vieraat pääsevät tapaamaan seuraavana päivänä, kuningasta pidetään jumalana, ja hänellä on rajaton yksinvalta. Kuninkaan ministeriön alaisina ovat kaikki hallintohaarat. Papisto ja sotilaat muodostavat omat organisaationsa. Kaikki virkamiehet ovat velvollisia noudattamaan oikeudenmukaisuutta, rehellisyyttä, kuuliaisuuttaja suvaitsevaisuutta kaikessa toiminnassaan, ja koko kansaa voidaan pitää varsin onnellisena ja tyytyväisenä. Orjia ei ole niin kuin joissakin naapurimaissa. Visiiri tietysti kyseli myös oloista muukalaisten maassa, mutta hänelle vastattiin, että odotetaan tähtitieteilijää.

Pian tämä saapuikin ja matkalaisten pyynnöstä myös levitettiin seinälle tähtikartta.

Tähtitieteilijä esiteltiin tohtori Zuma’ksi. Tervehdysten jälkeen Samuel otti puheenvuoron: ”Arvoisa dengi ja tohtori Zuma, en tiedä millä tavoin arvioitte tähtitaivasta, mutta haluan ilmoittaa, että olemme toisen tähden planeetalta hyvin pitkän matkan päästä täältä, nimitämme tähteämme Auringoksi ja se on

tuo tähti tuossa”. Ja Samuel osoitti kirkkaalla valkealla pisteellä Aurinkoa tähtikartalta.

Isännät ihmettelivät kovasti Samuelin valopistettä ja hänen sanojaan.

Zuma katsoi tarpeelliseksi kertoa heidän käsityksistään: ”Me seuraamme täällä tarkoin tähtien ja planeettojen liikkeitä, muttemme ole ollenkaan varmoja, mitä ne oikein ovat. Niiden mukaan kuitenkin laskemme ajanlaskumme, juhlapäivät, sadonkorjuuajat jne. Toiset väittävät, että taivaankappaleet ovat reikiä taivaankannessa, toiset ajattelevat, että ne ovat samanlaisia kuin Alfa A:mme ja B:mme, mutta vain kauempana. Perimätietomme kertoo, että muinaiset Hispiksen asukkaat tiesivät tarkkaan taivaan asiat, mutta tämä tieto on kadonnut vähitellen. Tuo tähtenne on täällä nimeltään Tara, erään jumalamme mukaan. Kuninkaamme menevät kuollessaan tähdiksi taivaalle uskontomme mukaan, mutta jos te olette oikeassa, ja olette tosiaan tulleet Taran planeetalta, tähdet tosiaan ovat sitten samanlaisia kuin Alfa A., jota täällä tietysti sanotaan Auringoksi. Sanoistanne saatatte joutua riitaan meidän pappiemme kanssa. Meidän täytyy rauhallisesti tutkia ja miettiä näitä asioita, ennen kuin keskustelemme kaikkien hallintoviranomaisten kanssa. Minä olen pappi myös, mutta ennen kaikkea olen tiedemies, ja minusta tämä tutustuminen on aivan valtavaa. Odotan mielenkiinnolla keskustelujamme ja todisteitanne.”

Dengikin raapi partaansa ja totesi: ”Kun joka päivä uhraamme Auringolle, että se jälleen nousisi, niin nämä tiedot saattavat hieman mullistaa ajatteluamme.”

Samuelin oli pakko selvittää tarkemmin: ”Niin, kaikki planeettanne kiertävät Aurinkoanne, ja samoin akselinsa ympäri, siitä johtuvat vuodenaikojen ja päivien vaihtelu. Voimme heijastaa seinälle aurinkokuntanne rakenteen ja päivien ja vuosien kulun, sekä matkamme tapahtumat Telluksestamme tähän Alfa A:n planeettaan Alfa 1.”

Kun tämä sopi kaikille, se tehtiin, ja isäntäväki katseli lumoutuneena matkan tapahtumia ja taivaankappaleiden liikkeitä seinän filmiltä. Välillä kaikki olivat aivan hiljaa, välillä kuului ihastuneita huudahduksia oivalluksista ja kuvien kauneudesta.

Ohjelman päätyttyä dengi kehotti: ”Istukaamme ruokapöytään keskustelemaan tästä kaikesta.” Dengi johdatti kahden neuvonantajansa kanssa kaikki ruokapöytään, ja Zumakin istuutui kahden neuvonantajansa kanssa. Keskustelu lähti vaivattomasti liikkeelle ja kumpikin osapuoli sai tietoa toistensa käsityksistä, ja neuvoteltiin siitäkin, miten asiat olisi kerrottava kuninkaalle ja hallitusmiehille ja papeille. Tähtitieteilijöillä ei ollut mitään vaikeuksia omaksua uutta ajattelutapaa.

Lopuksi dengi nousi ylös, kiitti seurasta ja avoimuudesta, ilmoitti kertovansa asioista kuninkaalle ja pyytävänsä heidät piakkoin kuninkaan vastaanotolle. Lisäksi hän vakuutti vierailijoiden olevan kaikin puolin turvassa ja diplomaattisen koskemattomuuden suojassa. Heille tullaan näyttämään mukavat asuinhuoneet.

Vieraat kiittivät ja lähtivät majoitustiloihinsa. Siellä arvioitiin taas dengi, hänen avustajansa ja palvelijansa ja tähtitieteilijät: ”Dengi on kokenut ja varovainen

diplomaatti. Hän ei ollut suinkaan niin samanmielinen kuin esitti, hänellä on suuria varauksia ja hän on hyvin epäluuloinen ja pelkää pappeja tässä tilanteessa, mikä ei tule olemaan hänelle eikä kuninkaalle suinkaan helppo. Tähtitieteilijät sen sijaan innostuivat ja ovat varmoja liittolaisia ja uskoivat meitä” arveli Kirsti.

Samuel pyysi taas perusteluja ja Kirsti selvitti: ”Dengi pälyili välillä ja oli hermostunut. Hän asetti ja tarkisti huomaamattomasti koko ajan vartijoita. Tähtitieteilijät olivat aidosti innostuneita ja varoittivatkin meitä.”

”Entä puitteet, mitä niistä saa irti?”

”Ruoka oli mestarikokkien, rakennukset ylellisiä, valtavia pyramiidejä näkyi, kuri, kohteliaisuus ja palvelu ensiluokkaista. Päättele siitä mitä haluat” oli yhteenveto.

Sotilaiden arveltiin olleen pääasiassa kasarmipalveluksessa, rintamasotilailta he eivät näyttäneet.